

SEAL TEAM SIX

LOV VLKA

ROMÁN BÝVALÉHO PŘÍSLUŠNÍKA JEDNOTKY SEAL

DON MANN
RALPH PEZZULLO

SEAL team six

Lov vlka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Don Mann, Ralph Pezzullo
SEAL team six: Lov vlka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SEAL TEAM SIX

Lov vlka

DON MANN

A RALPH PEZZULLO

**CPress
Brno
2016**

Postavy a události v této knize jsou smyšlené. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, nebo mrtvými, je náhodná a nevychází z úmyslu autora.

„Ve svých postelích spíme klidně, protože drsní muži stojí za noci připraveni, aby se dopustili násilí na těch, kdo nám chtějí ublížit.“

George Orwell

Tato kniha je věnována právě takovým drsným mužům a ženám, zejména příslušníkům jednotek Navy SEAL.

OB SAH

PROLOG	7
KAPITOLA PRVNÍ	13
KAPITOLA DRUHÁ	31
KAPITOLA TŘETÍ	41
KAPITOLA ČTVRTÁ	57
KAPITOLA PÁTÁ	69
KAPITOLA ŠESTÁ	87
KAPITOLA SEDMÁ	101
KAPITOLA OSMÁ	117
KAPITOLA DEVÁTÁ	133
KAPITOLA DESÁTÁ	143
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	157
KAPITOLA DVANÁCTÁ	173
KAPITOLA TŘINÁCTÁ	191
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ	205
KAPITOLA PATNÁCTÁ	221
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ	243
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ	255
KAPITOLA OSMNÁCTÁ	271
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ	287
KAPITOLA DVACÁTÁ	301
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ	317
O AUTORECH	335

PROLOG

*Nenávidět ty, kterým jsme ublížili, je vlastní lidské
přirozenosti.*

Tacitus

KDYŽ ŠTÁBNÍ SERŽANT NÁMOŘNÍ PĚCHOTY NANCY Cisnerosová vyrazila od hlavní budovy amerického velvyslanectví v marockém Rabatu, vypadalo to, jako by se prostor kolem ní rozzářil její energií. Byla ozbrojena automatickou karabinou M4; jako poboční zbraň nesla pistoli M9A1. Na sobě měla odlehčenou přilbu s potahem v pouštní kamufláži MARPAT (Marine Pattern) a taktickou vestu typu OTV (Outer Tactical Vest) se dvěma neprůstřelnými a žáruvzdornými kevlarovými pláty.

Seržant Cisnerosová byla navzdory svému respekt vzbuzujícímu vzezření v dobré náladě. Právě totiž skončila hovor po Skypu se svým snoubencem doma ve Státech a za necelé dva týdny, během její dovolené, měli v plánu se v San Diegu vzít.

Velitel ostrahy velvyslanectví – vysoký příslušník jednoho z berberských kmenů jménem Džalíl – ji minulou sobotu doprovodil ke stánku na krytém tržišti na Rue Souk as-Sabbat, kde si Cisnerosová vybrala dva k sobě se hodící, zlaté, filigránem zdobené snubní prsteny.

Když přecházela přes příjezdovou cestu ke Stanovišti č. 1, seržant ukázala vztyčený palec Džalílovi, který stál před Stanovištěm č. 2 oblečený do černé uniformy královského četnictva, se samopalem MP5 přehozeným přes rameno. Přes kulturní i náboženské odlišnosti se ona a její marocký protějšek stali přáteli. Před několika měsíci navštívila Nancy s několika dalšími Američany velkolepou oslavu v obytném areálu Džalílovy rodiny nedaleko pohoří ar-Ríf, uspořádanou u příležitosti narození Maročana prvního syna. Společně s Džalílem také vybrali tisíce dolarů pro fond, který zajišťoval fotbalové míče, sítě a uniformy pro místní chudé děti.

Dvě opevněná strážní stanoviště stojící u vjezdu do objektu americké ambasády od sebe dělilo přibližně patnáct metrů. Stanoviště č. 1, které Cisnerosová měla po své pravici, monitorovalo automobilový provoz dovnitř a ven skrze hlavní bránu. Menší Stanoviště č. 2, kde stál Džalíl, bylo zodpovědné za kontrolu lidí pokoušejících se projít do areálu pěšky.

Podél vysoké betonové zdi obklopující objekt velvyslanectví se každého pracovního rána postavily do fronty stovky místních marockých žadatelů o vízum, kteří čekali na kontrolu a zběžné ohledání, po němž následovalo mávnutí strážného z řad námořní pěchoty a cesta detektorem. Jestliže se nerozsvítilo červené světlo, žadatelé byli eskortováni kovovými dveřmi chodbou až ke kanceláři konzulárního úseku, umístěné v přízemí hlavní budovy.

Než vstoupila do Stanoviště č. 1, seržant Nancy Cisnerosová vzhlédla k obloze a uviděla, jak se slunce začíná propalovat ran-
ním oparem. Uvnitř šestistěnné konstrukce z armovaného betonu
stáli dva agenti marocké bezpečnosti s dalším námořním pěšákem,
kteří přes okno z plexiskla sledovali vstupní brány. Před panelem se
šesti monitory přenášejícími obraz silničního provozu na nedaleké
Avenue Mohammed El Fassi seděl příslušník ochranky minister-
stva vnitra jménem Havlichek.

„Všechno čistý?“ zeptala se seržant Cisnerosová Američana usa-
zeného u panelu.

„Kromě támhletoho bílýho pickupu,“ odpověděl jí Havlichek.
„Je tam zaparkovanej už asi deset minut a dělá úplný hovno.“

Seržant Cisnerosová si všimla, že polododávka značky Toyota
má zřejmě na valníku nějaký těžký náklad, přikrytý plátěnou
plachtou.

„Řidič se asi zastavil, aby se napil trochu *na'na*,“ nadhodila
s odkazem k místnímu populárnímu mátovému čaji.

„Spíš aby si zakouřil nějakej *kif*.“

„Pošlu jednoho četníka, aby to zkontroloval.“

Seržant Cisnerosová opustila Stanoviště č. 1 a udělala dva kroky
směrem k přední bráně. Měla v úmyslu vydat rozkaz jednomu ze
čtyř marockých policistů, kteří u ní byli umístěni, když za sebou
náhle zaslechla troubení auta. Obrátila se a uviděla velkou bílou cis-
ternu. Ta přijela, aby velvyslanectví dodala 5 600 litrů pitné vody,
a právě couvala směrem k bráně.

„Kvůli čemu, sakra, couvá?“ zeptala se Cisnerosová do mikro-
fonu se sluchátky vestavěnými v přilbě, který ji spojoval se Stano-
vištěm č. 1.

„Protože je to typickéj marockej řidič,“ odpověděl jí Havlichek.

„Otevřete vnitřní bránu,“ vyštěkla seržant Cisnerosová.

Potom zvedla obě ruce, aby zastavila řidiče cisterny, a zařvala: „Arrêtez!“

Ten měl ale rádio nadoraz a ve vrískotu hudby ji neslyšel. Cisnerosová proto musela vyskočit na stupačku nákladního auta a zakřičet do otevřeného postranního okénka. Až pak šofér sešlápl brzdu a zastavil.

Seržant Cisnerosová se pokoušela přijít na způsob, jak řidiči francouzsky sdělit, že má změnit směr, pokračovat dále po příjezdové cestě a obrátit se, když zaslechla výkřik jednoho z marockých strážných. Obrátila se vpravo a uviděla, jak se k otevřené bráně žene bílý pickup. Vypadalo to, že se jedná o tentýž vůz, který si před pouhými třiceti vteřinami prohlížela na obrazovce monitoru.

Seskočila ze stupačky, během se pustila k bráně a volala: „Stát! Stát! Řekněte tomu parchantovi, ať zastaví!“

Toyota se zarazila se skřípěním brzd před zátarasem vyráběným firmou Delta – kovovou strukturou zvedající se ze země, jejíž záhyb trčel přímo před řidičovými očima. Od pneumatik pickupu se zakouřilo a z místa spolujezdce vylezl malý, vychrtlý mladík, který ukázal na překážku a začal ječet cosi v arabštině.

„Co to říká? Co, sakra, chce?“ zakřičela seržant Cisnerosová na Džalíla, který se k ní připojil u brány. Oba měli zbraně v pohotovosti.

„Chce, abys spustila ten zátaras,“ opáčil Džalíl anglicky.

Mladý muž na druhé straně zábrany byl od hlavy k patě oblečený v bílém. Tmavé oči mu lezly z důlků a divoce gestikuloval.

„Pověz mu, aby nastoupil zpátky do toho pickupu a kurevsky rychle vycouval pryč, než to do něj a toho jeho kamaráda nasypu!“

Zatímco Džalíl začal arabsky vykřikovat příslušné pokyny, seržant Cisnerosová si vzpomněla, že arabští muži, kteří se připravují na mučednictví, se často oblékají do bílé. Pocítila v sobě obrovský nával strachu i adrenalinu a zaječela: „Džalíle, krej se!“ Potom dodala: „Řekni tomu řidičovi, aby vystoupil z auta a lehnul si na zem!“

Muž v bílém se znenadání obrátil a začal pádit pryč od polododávky, směrem k Avenue Mohamed El Fassi. Seržant Cisnerosová okamžitě přiklekla na asfalt a zahájila palbu na řidiče Toyoty.

Když muž za volantem pickupu zaregistroval záblesk z hlavně M4, kterou Američanka držela, stiskl tlačítko, jímž odpálil tři sta kilogramů trhavin naložených na korbě. Poslední věc, kterou seržant Nancy Cisnerosová ve svém životě spatřila, byl nesmírně oslnivý bílý záblesk. Síla výbuchu jí rozdrtila tělo na prach a odmrštila její hlavu do vzdálenosti sta metrů.

Džalíl, Havlichek, řidič cisterny, ostatní námořní pěšáci i všichni maroční strážníci byli okamžitě mrtví. Žadatelé o vízum, stojící ve frontě, byli buďto na místě zabiti, nebo utrpěli strašlivá zranění. Z cisterny zbyl jen rozsekaný podvozek. Tam, kde předtím stál pick-up, nyní zel tři a půl metru široký a dva metry hluboký kráter.

Exploze zničila čelo budovy velvyslanectví. Zabíla také třiatřicet Američanů a čtyřiaadvacet místních zaměstnanců. Poletující kov, sklo a trosky vážně zranily dalších sedmdesát lidí uvnitř budovy, včetně amerického velvyslance, který utřil řezné rány v obličej a utrpěl otřes mozku. V sousedních domech, mezi něž

patřila belgická ambasáda a mateřská školka, výbuch vyrazil okna a zranil stovky dalších.

Za necelé čtyři hodiny po útoku, mezitím co se záchranáři hledající oběti prodírali kouřem a zápachem spáleného lidského masa, z něhož se obracel žaludek, vydali prezident Spojených států s marockým králem společné prohlášení, jímž akci označili za „ohavný a zbabělý zločin“ proti oběma svým zemím a slíbili, že budou plně spolupracovat, aby našli viníky a předali je do rukou spravedlnosti.

Deník *Washington Post* jej nazval tím nejhorším teroristickým útokem spáchaným proti Američanům od 9. září 2011.

KAPITOLA PRVNÍ

Nevyvolávej více démonů, než jich dokážeš odvolat.

—staré anglické přísloví

ODVA TÝDNY POZDĚJI LETĚLI NADPRAPORČÍK námořnictva Spojených států Tom Crocker a tři jeho kolegové ze SEAL Team Six – všichni oblečení v civilních šatech – ve výšce 9 700 metrů nad horou Erciyes v centrálním Turecku, když se Boeing 777 aerolinek Emirates, na jehož palubě seděli, propadl do vzdušné díry. Akil (plným jménem Akil Okaša al-Dalí, jinak známý jako Akil Daly), který právě stál v uličce, ztratil rovnováhu a přistál Crockerovi na klíně.

„Vypadám snad jako Santa Claus?“ zeptal se ho Crocker.

„Promiň, šéfe,“ opáčil pohledný Američan egyptského původu, usmál se a pokoušel se vytáhnout nahoru.

Crocker, velitel útočného Modrého týmu jednotek SEAL Team Six amerického námořnictva, hlavní protiteroristické složky americké armády, známé také jako Skupina Námořnictva Spojených

států pro rozvoj zvláštních vojenských operací (U. S. Naval Special Warfare Development Group, DEVGRU), zvedl stokilového bývalého seržanta námořní pěchoty opět na nohy a postavil ho zpátky do uličky, jako by byl nějaký malý kluk.

Potom si sundal sluchátka. Do hukotu motorů prosákla melodie „Nasad' pětku“ od Davea Brubecka. Dvaadvacetiletý velitel družstva totiž nedávno zjistil, že mu jazz z padesátých let navozuje povznesenou náladu. Muselo to být pětičtvrtečním rytmem a rozvážnou precizností melodie. Mírné, hospodárné a střízlivé.

„Ty jsi ale silná máma,“ prohodil Akil, který vrhl pohled dolů na složku z konopného papíru, ležící na prostředním sedadle. „Copak si nikdy nedáš pauzu?“ Přejel si rukou štětinaté černé vlasy a na svalnatém těle si uhladil světle modré tričko s límcem značky Nike.

Dát si pauzu od čeho? chtěl se ho zeptat Crocker. Posilování? Studia? Přípravy na misi? Poslouchání hudby? Od snahy relaxovat?

Crocker neodpověděl. Akil se přidržel Crockerovy opěrky pro hlavu, naklonil se k němu a blýskl svými perleťově bílými zuby, jako by dělal představení pro ostatní cestující. „Jsi napumpovanej?“

Jako veterán s patnáctiletou službou u Navy SEAL a desítkami přísně tajných operací v Afghánistánu, Iráku, Pákistánu, Jemenu, Somálsku i na dalších akutních místech po celém světě byl Crocker až příliš disciplinovaný, aby hovořil o misi, když se v doslechu nacházeli cizí lidé. „To asi myslíš ten výstup, ne?“

„Přesně tak, šéfe,“ odpověděl Akil. „Ten výstup.“

Výstup byl krytím jejich týmu. Několik hodin po bombovém útoku na americké velvyslanectví v Rabatu narazila CIA na stopu muže, který utekl od pickupu ještě předtím, než vybuchl před

bránou objektu. Dozvěděli se, že jeho jméno je Muhammad Saddiq a že se mu podařilo přežít, i když ho exploze srazila na zem a mrštila jím dopředu, což na jeho těle zanechalo tržné a řezné rány od zátylku až ke kotníkům. Horečnatý Saddiq, do jehož šatů se vpíjela krev, se posléze dokázal dostat na palubu letu do Říma. Agenti CIA ho našli v italské metropoli dva dny po útoku, schovaného na letištní toaletě.

Crocker vzhlédl k Akilovi a řekl: „Je to cvičnej výstup, abyste si, hoši, udělali obrázek, jaký to bude, až se pokusíme slézt opravdovou K2.“

„Jo, jo. To bude hračka.“

„Uvidíme.“ Vedle postu velitele útočného Modrého týmu byl Crocker v ST-6 také vedoucím horolezcem. SEAL je zkratkou pro námořní (Sea), vzdušné (Air) a pozemní (Land) operace a Crocker byl pevně rozhodnutý připravit členy svého týmu na jakoukoli nepředvídanou událost, včetně schopnosti vypořádat se s tím nejzrádnějším terénem na celé planetě.

Předtím vedl své muže při výstupech na vrcholy Denali a Mount Whitney i při zimním lezení na hory Grand Teton a Mount Washington (posledně zmíněná akce zahrnovala také nepředstavitelně špatné počasí, s poryvy větru dosahujícími rychlosti až 370 kilometrů v hodině). Fyzické výzvy pro něj byly každodenním chlebem; jistým druhem maný. Žil jenom pro ně.

Akil s vilným pohledem prohlásil: „Slyšel jsem, že tam možná bude i Edyta.“

Edyta Potocká. Něco málo přes čtyřicet. Legendární horolezkyně. Třetí žena, která se dostala na vrchol Mount Everestu.

„Jo, a co je s ní?“

Ona a Crocker spolu před osmnácti lety strávili noc ve stanu v Himálaji. Bylo to ještě předtím, než si vzal svou současnou manželku. Ani jeden se už celé dny nekoupali. Vzpomínal na to jako na podivnou směsici zápasení a sexu, bez jediného prohozeného slova. Hledání tepla a úlevy v náruči toho druhého, zatímco venku burácel ledový vítr.

„Sexy, ne?“

„Celkem přitažlivá, takovým tím drsně východoevropským způsobem.“

„Těším se, až se s ní potkám.“

„To se vsadím, že jo.“ Crocker si přešel prsty po své výrazné bradě. Věděl, že potenciální kořistí svobodného chlapíka s vizáží Omara Sharifa, který vytrvale prohlašoval, že do postele dostal už přes tři sta ženských, je cokoli s párem koz, mladší šedesátí let.

Akil ztlumil hlas, jako by předával dál nějaké tajemství. „Četl jsi ten spis o AZ?“

Crocker přikývl, sebral složku z prostředního sedadla a zasu-
nul ji do baťohu, který ležel na podlaze před ním. Stačil se už naučit
zpaměti prakticky všech zhruba dvacet stran. Zločiny pohybující se
od bombových útoků přes mučení a únosy až po vraždu.

„Co si o tom myslíš?“

„Z vizuálního hlediska nic moc.“

Pár rozmazaných fotografií muže s černým vousem, pořízených
ze záběrů bezpečnostní kamery. Profil ze schůzky s pašánskými
vojenskými vůdci ve východním Afghánistánu.

„Jak je na tom tvůj žaludek?“ zeptal se Akil.

„Můj žaludek?“ Na letišti v Ankaře Crocker zkonzumoval kuřecí
kebab přelitý jogurtem s příchutí kopru. Pitu a rýži odstrčil stranou.

Před výstupem si vždy dával pozor na to, co jí. Do značné míry se opíral o bílkoviny a čerstvou zeleninu. Redukoval množství karbohydrátů, zejména takových, které se rychle přeměňovaly na cukr.

„Má dobrou náladu. Proč?“

„Šoupli se.“

Crocker se přesunul na prostřední sedadlo. Třetí člen týmu – neúnavný a bystrý Davis – zlehka pochrupeval u okna. Stínítko měl stažené. Jeho blondaté vlasy se surfařským stříhem byly zabořené do malého modrého polštářku. Čtvrtým byl Mancini, bývalá univerzitní hvězda amerického fotbalu s encyklopedickými znalostmi prakticky všeho, co se týkalo vědy, historie a techniky. Ten seděl o dvě řady za nimi a četl si technologicky laděné pojednání o hackerství v oblasti mobilních telefonů. Pátý muž – Crockerův soused, parták při posilování a bývalý hasič námořnictva Ritchie – na ně čekal v pákistánském Karáčí.

Jakmile se Akil usadil vedle Crockera, okamžitě si sáhl do kapsy a do portu po straně Crockerova laptopu zasunul flash disk.

„Nepodělej mi moje iTunes.“

„Já na nic nešahám, ty číčo. Sleduj.“

Akil ťukl do několika kláves a na obrazovce se objevilo video. Nejprve bylo těžko rozeznatelné, poté se však na šedivém pozadí objevily pohybuující se tmavé stíny. Někdo ječel cosi v arabštině.

Akil rychle ztlumil hlasitost. Potom třináctipalcovou obrazovku natočil tak, aby ji nezahlédli cestující na sedadlech u uličky.

Crocker si nasadil brýle na čtení a naklonil se dopředu. „Na co se to dívám?“

Obličej v popředí osvítilo jasné světlo. Byl bílý, s vlasy pískové barvy a páskou přes oči. Jeho majitel byl přivázaný ke kovové židli.

Crocker okamžitě poznal, o koho se jedná. Ucítil, jak se mu někde v žaludku začíná tvořit nával vzteku.

„Steve Vogelmann, že jo?“

„Reportér *Washington Post*.“

Tom Crocker seděl jednou se Stevem a jedním přemoudřelým novinářem ze CNN na palubě transatlantického letu, kde popíjeli skotskou a hráli „oko“. Oba muži ho jako pár zlobivých děcek ponoukali, aby jim prozradil věci, o kterých věděli, že je prozradit nemůže.

Než o sobě přestal vědět, opilý Steve mu ukázal fotografie své ženy a dvou malých holčiček a s láskou v očích vzdychal, aby Crocker pochopil, čemu v životě přikládá opravdovou hodnotu.

Neuvědomoval si ale nebezpečí, s nímž si zahrával a jež ho nyní svíralo v zubech. Na obrazovce Crocker napočítal čtyři ozbrojené muže rozestavěné po obou stranách, kteří Vogelmannovi řvali do uší, plivali na něj, fackovali ho a dávali mu rány pěstí. Jejich obličje skrývaly černé masky.

Zasraný zbabělci...

Crockerova silná averze vůči sadistům a těm, kdo šikanují ostatní, sahala zpět do doby, kdy byl ještě výrostkem dospívajícím na severním okraji Bostonu. Závody na motocyklech, včetně jízdy po zadním kole, se skupinou výtržnických založených mladíků. Většinu času jednou nohou v hrobě. Hrdě se stal jediným členem Podvratáků, který neměl italský původ. Černé kožené bundy, džíny Levi's, kožené opasky s velkými přezkami – ty se hodily se do boje. Černá trička, šátky na hlavách. Mláčení drogových dealerů a krádeže jejich peněz. Od nikoho si nenechávali nic líbit.

„Kde jsi to sebral?“

„Jeden můj kamarád to stáhl z džihádistický webový stránky.“

Během onoho letu, který se uskutečnil před rokem a půl, mu Vogelmann dvě hodiny před washingtonským Dullesovým letištěm začal dávat přednášku o tom, co nazval Crockerovým omezeným vojenským pojetím sunnitského radikalismu. Vysvětloval mu, že jeho zastánci jsou muži s pevnými názory, které je zapotřebí chápat v kontextu nábožensko-historického zápasu o hegemonii nad Blízkým východem a Evropou.

„Jsou to produkty unikátní kulturní zkušenosti,“ řekl Vogelmann. „Cítí se být ohrožený Západem. A mají k tomu dobré důvody.“

„No a?“

„Chtějí to, co chceme i my. Moc. Takhle shodnost je dost důležitá a špatně pochopená. Politický vůdcové na obou stranách přizivují strach.“

„Co tím chcete říct?“

„Lidi jako vy, Crocker, který věci vidí černobíle, jsou významnou součástí tohoto problému.“

Crocker, který neabsolvoval univerzitu a neměl rád, když s ním někdo mluvil zvysoka, už toho slyšel dost.

„Máte pravdu, Vogelmann. Skutečně hodnotím lidi podle toho, jak jsou černý nebo bílý, mnohem víc než vy. A rovnou vám můžu říct, že mluvíte jako nějaká posraná ovce.“

„Co to, kruci, znamená?“

„Ovce a vlci, kamaráde. Vlci jsou hrozba – ty zlý svině, co žijou mezi náma. Ať si říkají, jak chtějí: džihádisti, nacisti, vrahové... jsou to v podstatě agresivní sociopati. Loví lidi, co jsou vůči nim až moc důvěřivý nebo jim žerou jejich kecy. Ovce jako jste vy. Jako ta ženská, která jde sama po matně osvětleným

parkovišti ve dvě ráno a ani na chvilku nezaváhá, když se k ní přiblíží divnej chlap.“

„Tak co jste teda vy?“

„Jsem ovčáckej pes, kterej má na práci chránit ovce, jako jste vy. Znamená to, že jsem nemilosrdnej hajzl, co tráví spoustu času v samým srdci temnoty.“

Na obrazovce laptopu usazeného na skládacím držáku čelil reportér *Washington Post* nepřetržitému proudu urážek pronášených arabsky. Obviňovali jej z toho, že je sionistou, tajným agentem Mossadu a nevěřícím křižákem. Bledý Vogelman to vše svou začátečnickou arabštinou popíral, vzlykal a úpěnlivě prosil o možnost návratu ke své ženě a svým malým dětem. Zaklínal se, že vždy spravedlivě vykresloval pohled na věc ze strany islámu a že tomu tak vždy bude.

V té chvíli vstoupil ze směru kamery do obrazu pátý muž a popadl Vogelmana za vlasy. Potom mu zvedl hlavu.

Ozbrojenci zakřičeli nějakou modlitbu. Crockerova arabština nebyla příliš dobrá.

„Co to říkají?“

„Vysvětlujou Alláhovi, že tenhle chlap je nevěřící, kterej musí bejt zabitej,“ zamumlal Akil.

Crocker upřel své planoucí oříškově modré oči na obrazovku, kde dopředu vystoupil šestý muž. Byl oblečený celý v černém jako nějaký kat. Jeho tvář zakrýval hustý černý plnovous.

V ruce třímал nůž, který zvedl a zase prudce spustil po straně Vogelmanovy hlavy. Novinářovo ucho odpadlo ve výtrysku krve.

„Zasraný divoši!“ procedil Crocker. Zvedala se mu žluč, jako by ho někdo kopl do žaludku.

Muž v černém odsekl i druhé Vogelmanovo ucho a po něm mu vyřízl také jazyk.

Crocker chtěl do něčeho bouchnout. Do čehokoli. *Ti parchanti!*
„Koukej,“ řekl Akil.

Muž s plnovousem držel Vogelmanův odříznutý jazyk, kterým potřásal na kameru. Jeho oči byly rudé nenávistí a vztekem.

„Tohle je AZ.“

„Zamán?“

„Jo, Abú Rasúl Zamán. Člověk číslo tři v al-Káidě. Tak řečenej Ochránce islámu.“

Když Zamán začal Vogelmanovi dloubat levé oko, Crocker zasténal: „Vypni to.“

Akil ťukl do klávesy a obrazovka ztmavla.

Krátce poté, co byl v Itálii dopaden, se Muhammad Saddiq doznal ke své roli při bombovém útoku na americké velvyslanectví. Prohlásil, že akci naplánoval a nařídil Abú Rasúl Zamán.

Crocker zavrčel. „Tu svini chci dostat... hrozně moc!“

„Ššš...“

Kolem procházející letuška na něj vrhla ostrážitý pohled. Crocker působil dojmem přátelského muže v dobré kondici. Měl protáhlý, úzký obličej s vystouplými lícními kostmi a bradou, velké zuby, knírek v barvě pepře a soli, krátké šedivějící vlasy a vřelý úsměv. Byl to zřejmě někdo, kdo tráví čas v přírodě, nebo možná nějaký byznysmen. Teď ale vypadal, že touží po tom někoho zabít.

A už to předtím udělal.

MEZINÁRODNÍ DŽINNÁHOVO LETIŠTĚ V KARÁČÍ BYLO jako obvykle naprosto šílené. Nosiči zavazadel, obchodníci,

nejrůznější podloudníci, pákistánští vojáci s AK-47 v rukou, štkající ženy, prodejci letenek ječící v jazyce urdu i angličtině. To vše doplněné oznámeními o jednotlivých letech, pronášenými do tlampačů hladkým a svůdným tónem.

Čtveřice mužů prošla naleštěnou kamennou chodbou béžové barvy. Každý z nich nesl několik tašek nacpaných výstrojí – horolezecké boty z tvrzeného plastu se zateplovacími vložkami, galoše z izolační tkaniny, kamaše, syntetické ponožky, zateplovací ponožky, polypropylenové spodní prádlo, oteplovací parky a kalhoty, kukly, šátky, ochrany nosu, lyžařské brýle, prstové rukavice a palčáky pro extrémní podmínky.

Crocker šel v čele skupiny. Se sportovním oblečením na sobě působili spíše dojmem členů ragbyového týmu než jako vyzábílí horolezci. Pákistánští úředníci jim jejich výbavu důkladně prohledali.

Před dvěma dny – jednoho ospalého nedělního rána – Crocker právě vezl svou dospívající dceru do místního multiplexu, když od velitele ST-6 dostal textovou zprávu. Poté, co ji u kina vysadil, prudce sešlápl plyn svého SUV a vyrazil na štáb ST-6 ve virginském Little Creeku.

Jeho velící důstojník kapitán Alan Sutter tam seděl a čekal na něj se dvěma vysoko postavenými pracovníky CIA. Crockerův rozkaz zněl: dát dohromady malý tým. Potom měli vyrazit do Pákistánu, v naprosté anonymitě. Jejich krytím bude skupina sportovních nadšenců a horolezců. Agentuře se Zamána podařilo lokalizovat v Karáčí. Pokyn přišel přímo z Bílého domu. Prezident chce, aby proti němu zakročili, a rychle.

Nebylo to poprvé, co Crockera a jeho muže vyslali na zvláštní misi v režii CIA. O dvanáct hodin později už seděli na palubě letadla mířícího do Londýna, připravení a v plné síle.

Teď se výstrojí týmu probírali pákistánští úředníci.

„Pánové mají namířeno na sever?“ otázal se jeden z Pákistánců angličtinou se silným přízvukem.

„Ano, pane. Budeme tam půl dne. Pak letíme do Islámábadu.“

„Za jakým účelem?“

„Budeme lézt.“

„Karákóram?“

„Kolem, až na ledovec Baltoro.“

„To je velmi obtížný terén, pane. Hodně štěstí.“

Jejich překladatel a řidič Wazír postával na druhé straně celní kontroly a čekal na ně. Malý, vyhublý, něco málo přes třicet. Rádoby podnikatel, pomyslel si Crocker.

„Ááá, pan C. Jsem rád, že vás znovu vidím.“

„I já jsem rád. Jak se daří rodině?“

„Velmi dobře. Děkuji.“

„Fajn.“ Crocker si na společenskou konverzaci příliš nepotrpěl.

„Pan Maguire čeká v hotelu.“ To byl Ritchie, pátý člen Crockerova týmu.

„Dobře.“

Hotel Ramada Plaza Karachi, uhnízděný uprostřed průmyslové zóny, byl hned nadosah od letiště a jeho standardní polomoderní budovu obklopovaly betonové zátarasý obsazené policíí.

Než dorazili na místo, obloha už začala tmavnout. Dvacetimilionové město zářilo v dáli jako závojem zastřenéj oranžový sen – směsice kancelářských výškových budov ze skla a oceli, koloniálních památek, mešit, novogotických katedrál a sikhských a hinduistických chrámů.

Mezitím co se ostatní zapisovali, Crocker odkráčel přímo do pokoje, o který se dělil s Ritchiem. Našel ho, jak sleduje BBC

World News a usrkává z plechovky Coca-Colu. Klimatizace sténala pod tíhou vlhkého srpnového horka, s teplotami přesahujícími 32 stupňů.

„Co se děje?“

Ritchie byl skvělý host. 182 centimetrů vysoký, s rovnými tmavými vlasy, divokýma černýma očima a vystouplými lícními kostmi, zděděnými z čerokézské krve své matky. Byl také puntičkářsky založený expert na výbušniny a specialista na průnik do objektu. Jeho povaha nepostrádala ani jistou divokou stránku, tu se mu však dařilo dobře skrývat. Alespoň většinou.

Před pár lety ho zatkli za vraždu motorkáře, který na něj vytáhl v baru nůž – velkého chlapa s plnovousem a lebkou se zkříženými hnáty, vytetovanou na holé hlavě. Ritchie se tam zastavil po práci, aby si dal pivo a zaflirtoval si s blondátou barmankou, když se do něj tenhle velký motorkář a několik jeho kamarádů začali navážet kvůli tyrkysovému amuletu, který nosil kolem krku. Bylo to něco kmenového. Věc, kterou mu předal jeho dědeček.

Motorkář to nazval „náhrdelníkem pro homouše“ a pokusil se ho strhnout. Ritchie mu mávnutím odrazil ruku pryč a prohlásil, že zaslechl, že rád kouří ptáky.

Nato motorkář vytáhl nůž a udělal výpad proti Ritchieho hrdlu. Ritchie, který byl rychlý a o dost silnější, než vypadal, přeměroval sílu za ostrím zpátky do mužovy hrudi, pod jeho žebra a přímo do srdce. Motorkář na místě zemřel.

Vsadili ho do vězení, později byl ale zproštěn obvinění a povýšen na nadrotmistra. Jeho kamarádi z týmu SEAL to považovali za legrační záležitost. Něco jako: Věřil bys tomu? Ritchie? Ten pohoď! Ritchie?

Crocker ale věděl své. Chodil s Ritchiem třikrát týdně ráno běhat do zalesněných rovin, nedaleko místa, kde oba bydleli. Ritchie působil dojmem klidného a bezstarostného člověka, jen dokud jste ho nevyzvali k zápasu. Potom jste si museli dávat pozor.

Teď se na Crockera usmál a vypnul televizi.

„Celou naši lezeckou výbavu mám připravenou a čeká na nás v Islámábádu,“ řekl Ritchie. „Cepíny, přilby, postroje, lanový svírky, karabiny i hůlky.“

„Sehnal jsi ty karabiny, který jsem po tobě chtěl?“ Crocker začal přestavovat nábytek. Stůl k oknu, postel tak, aby stála naproti dveřím.

„Se zámekem i bez zámku.“

„Dobře.“

Vybaloval věci a na židli položil černé triko a kalhoty. Od obou druhů oblečení měl několik kusů, tutéž barvu i velikost.

„Počasí možná bude těžší, než jsme –“

Velitel týmu ho vlídně přerušil: „Myslel jsem si, že během září budeme mít dobrou příležitost.“

„Právě jsem dostal aktualizaci stavu počasí od německého týmu, kterej tam je. Je možný, že v základním táboře bude silnej vítr a teploty pod bodem mrazu.“

„Počasí nás, doufejme, nezastaví.“

Ritchie vstal a zavřel dveře na zástrčku. Potom znovu zapnul televizi a zesílil hlasitost.

Crocker, který se svlékl do spodního prádla, zaznamenal v očích experta na výbušniny vážný a angažovaný pohled. „Co máš?“

Ritchie vytáhl z jednoho z šuplíků prádelníku rozměrnou obálku a hodil ji na postel. Pak ukázal na sérii fotografií dvoupatrového činžovního domu, pořízených v rámci sledovací činnosti.

Crocker zůstal stát. „Kde to je?“

„Kemáří, přístavní část Karáčí. Nedaleko železniční tratě.“

Zmíněnou oblast dokázal zhruba určit. „Dobrý.“

Crocker zaznamenal, že jednoduchá betonová stavba stojí na rohu čehosi, co vypadalo jako areál opravny aut. Za ní se táhl opuštěný otevřený terén posetý harampádím.

„Co je tady?“ zeptal se a ukázal na druhou stranu ulice.

„Skladiště. Je to převážně dost zchátralá komerční zóna.“

Crocker přikývl. „Tak jo. Zavolej Akilovi. Řekni mu, ať se s námi potká u bazénu.“

* * *

TROJICE MUŽŮ SE USADILA KOLEM KULATÉHO KOVOVÉHO stolku a pila místní lahvové pivo Murree Classic, které bylo po zákazu vydaném prezidentem Alím Bhuttem v roce 1977 dostupné jen pro ty, kdo nevyznávali islám. Potetovaný Mancini s širokými rameny plaval z jedné strany bazénu na druhou. Několik dětí se pokoušelo skákat ze skákacího prkna se skrčenýma nohama do vody. Davis – nejnadanější sportovec z celého týmu – jim ukazoval, jak to mají dělat.

Crocker se v myšlenkách zatoulal zpět ke své ženě a dceři ve Virginia Beach. Obě si stěžovaly, že je až příliš často pryč z domu. Šestnáctiletá Jenny měla navíc problémy přizpůsobit se nové střední škole.

Akil si odkašlal a začal: „Slyšeli jste ten vo chlápkuvi, co vzal svoji blondatou holku na její první fotbalovej zápas? Seděj hned za lavičkou jejich týmu. Po zápase se jí zeptá, jak se jí to líbilo. ‚Byla to paráda,‘ říká mu. ‚Zvlášť ty upnutý spodky a velký svaly.

Nedokážu ale pochopit, proč se pořád tak mlátili vo jedinej čtvrták.‘
 ‚Cože?‘ ptá se jí ten chlápek. ‚Vo čem to mluvíš?‘ Vona mu vodpoví:
 ‚No, hodili si mincí, jeden tým ji dostal a pak celej zbytek hry pořád
 řvali ‚Dej to zpátky! Dej to zpátky!‘ Vo co jim vlastně jde? Vždyť je
 to jen pětadvacet centů!‘“

Zasmáli se. Crocker potom vstal. „Pojďte se projít...“

Pomalou chůzí se pustili kolem řady jasmínových keřů k terase. Crocker počkal, až se dvojice přítomných mužů – Brit a Pákistánec, kteří debatovali o autech a heroinu – přesune o něco dále. Šel blíž k obdélníkovému, světle zelenomodrému bazénu a sledoval je, jak si zapalují cigarety. Žlutavým umělým světlem se vzápětí začaly linout stužky kouře.

Potom se obrátil k Ritchiemu, který si zastrčil ruce do kapes svých kraťasů v barvě khaki. „Dokázal bys sehnat deset dvousetlitrovejch sudů nafty a dostatek dusičnanu amonnýho, abys namíchal hezkou dávku DAPu?“

„Nafta není nic těžkýho. Můžu ji nakoupit v přístavu.“

„Co dusičnan amonnej?“

„Znám jednoho místního dodavatele, kterej za dobrou cenu sežene cokoli.“

„Máš hotovost?“

Ritchie se poplácal po kapse. „Jo, spoustu rupií.“

„Akile, Ritchie ti dá mapu. Chci po tobě, aby sis to místo dobře prohlídl. Ujisti se, že tam můžeme zajet s autem s výbušninou bez toho, abysme způsobili moc velký vedlejší škody.“

„Auto s bombou?“

„Jo, auto s bombou,“ odpověděl Crocker. Pak se podíval na Ritchieho. „Myslíš, že ji dokážeš dát dohromady za necelej den?“

„Žádný problém.“

Akil se zeptal: „Kdy chceš, abych udělal průzkum toho místa?“

„Dneska v noci.“

„Dobře.“

„Než vyrazíš, chci, aby sis promluvil s Wazírem. Řekni mu, aby hned ráno pronajmul dodávku. Ať ji zaparkuje vzadu a klíče dá Ritchiemu. Ten si ji tam potom převezme.“

Ritchie se zašklebil tak, že se jeho oči téměř ztratily. „Líbí se mi, jak přemejšlíš, šéfe.“

„Potkáme se tady zejtra v 7:00, abysme prošli plán.“ Ráno dostane od svých mužů vstupní informace, které pak zapracuje do rozkazu velitele hlídky (Patrol Leader's Order, PLO). Budou probírat způsob vniknutí, palebné pozice, krytí, co dělat se zajatci, co si počít v případě nouze, i jak se zachovat při dalších nepředvídaných okolnostech.

Řekl: „Akile, podívej se teď za Mancinim. Ať od našeho kontaktu v Agentuře sežene všechno, co potřebujeme. Glocky, AK, vysílačky, noční vidění, mapy i navigace.“

„Rozumím.“

„Jdi.“

Akil se vydal směrem k bazénu, Crocker s Ritchiem spolu zůstali stát na místě.

Specialista na výbušniny ztlumil hlas. „Takže na to půjdeme s jednou dodávkou nacpanou VBIED a jedním SUV?“

Zkratkou VBIED měl na mysli automobilem přepravované improvizované výbušné zařízení (Vehicle-Borne Improvised Explosive Device).

„Přesně tak.“

„Nádhera.“

Crocker položil Ritchiemu ruku na rameno. „Kolik zasranejch pojízdných bomb už na nás Zamán poslal?“

„O jednu víc, než měl.“

„Chci, aby ta kára byla pořádně narvaná. Co se do ní vejde. Tomu parchantovi dáme ochutnat jeho vlastní medicínu.“

KAPITOLA DRUHÁ

*Byla to blondýnka. Taková blondýnka, která biskupa
dokáže přimět k tomu, že prokopne okno s vitráží.*

—Raymond Chandler

KDYŽ VYŠLA ZE SPRCHY, VZPOMNĚLA SI, JAK SKRZE závěsy vstupní haly spatřila jeho tmavý, zvědavý a poněkud exotický obličej, hledící nahoru z ulice kolem venku rostoucího kaštanu. Potom se zachvěla. Prsty u nohou jí proběhlo podivné mravenčení, které stoupalo vzhůru jako vrány zvedající se k letu. Bylo to vzrušení? Očekávání? S určitostí to nedokázala říct.

Nebylo to žádné překvapení, protože Malii Tingvollové bylo právě osmnáct.

Před vysokým zrcadlem se zastavila, hrubý bílý ručník nechala sklouznout dolů a studovala ruměncem svého těla i to, jak kontrastuje s chladným světlem Osla. Opálení, na kterém pracovala během léta, už na konci srpna začínalo blednout. Zadržela dech a sledovala, jak její obličej červená a jak jí barva sestupuje dolů po krku až k prsům.

Ta stála plná a hrdá, bradavky růžové a vztyčené. Břícho měla hladké. Dlouhé světlé vlasy jí jako dva bledě žluté závěsy zvýrazňovaly pomněnkově modré oči a výrazné lícní kosti, které zdědila po matce. Po ní měla i vysoko posazený pas, dlouhé nohy a útlé boky.

Říkali jí, že pro tanec je to lepší. Jen kdyby její nohy nebyly tak neohrabané a její hrud' tak široká. Mohla by mít šanci tančit profesionálně. Sny o víření po slavných scénách jí pomáhaly zvládnout dlouhé jednotvárné dny, které trávila úklidem v Rezidenci Kristinelund. Sny o tom, že jí bude osmnáct a že bude miláčkem celého Londýna. Před den zkoušky, v noci představení. Projížďky v limuzíně po místním venkově. Pohlední mladí muži sedící při večeři naproti ní, kteří ji okouzlují svými pohotovými příběhy. Prostěradla měnila do tónů Čajkovského v rádiu, koupelny uklízela na melodii Schuberta, hrající v její hlavě.

Pomyslela si, že nechce zas až tolik. Pro to všechno by samozřejmě tvrdě pracovala. Byla by pokorná a vděčná, přesně taková, jak ji vychovali rodiče, kteří na penzi odešli do Kristiansandu na jižním pobřeží.

V jejím maličkém pokojíku zazvonil telefon. Odpolední slunce už ve tři čtvrtě na pět začalo zapadat a kolem zápěstí se jí obtočila zlatá stuha.

„Haló? Cyrusi... Ano, tady je Malie.“

Tak už jí volal. Potkali se před pouhými čtyřiceti minutami. Krátký rozhovor ve vestibulu. Řekl jí, že je kamarádem italského cyklisty, s nímž se seznámila loni v létě v Lyonu, kde pracovala jako dobrovolnice pro Tour de France.

Cyrus hovořil rychle a vzrušeně o jednom svém příteli na Maltě, který otevírá restauraci umístěnou v luxusním hotelu.

Malta. „To je pěkné...“

Nestačila zachytit všechny podrobnosti, zatímco on brebentil dál angličtinou se silným přízvukem. Stačilo jí, že slyšela, že zmíněný přítel hledá pro svou novou restauraci hostesku. Někoho mladého a krásného. Co však bylo mnohem důležitější, hledal někoho, kdo má rád lidi a dokáže je uklidnit svým úžasným úsměvem.

Cyrus prohlásil, že i když spolu předtím mluvili jen několik minut, měl pocit, že ona je ta pravá. Proto zavolal svému příteli, který mu řekl, že Malie zní jako perfektní volba.

„To je tak milé.“

V její hrudi se cosi otevřelo. Pocit naděje. Pak se chvění dostavilo znovu a ona si vzpomněla, že je nahá. Těsně se ovinula hrubým ručníkem.

Byla to šance, jak uniknout z Rezidence Kristinelund i ze svírajícího omezení Norska a kruté zimy, která v ní vzbuzovala pocity smutku a sklíčenosti. Představila si zář slunce, nové přátele, peníze, které bude moci utrácet, i dny strávené na pláži.

„Nevíš, jestli mají na Maltě baletní školu?“ zeptala se. „Je to pro mě důležité.“

„Mají tam všechno,“ odpověděl Cyrus. „Úplně všechno, chápeš? Ale zjistím to.“

„Hrozně ráda bych se potkala s tvým kamarádem.“

„Ten je teď na jihu Francie.“

„Och...“

„Zítra odjíždí do New Yorku.“

„Aha...“ Další zklamání. Naděje se vytrácí.

Cyrusův hlas ale zůstal jasný a veselý, s legračním přízvukem, na který se ve správnou chvíli určitě zeptá. Řekl: „Možná bychom se později mohli potkat a skypovat.“

„Co myslíš tím ‚skypováním‘?“

„Ty nevíš, co je to Skype? Řekl bych, že asi nemáš počítač.“

„Ne svůj vlastní. Ne, ještě ne.“ Její rodiče byli šetrní. Na věci bylo třeba si vydělat.

„Skype je počítačový program, kde na monitoru můžeš vidět člověka, s kterým mluvíš,“ vysvětloval jí Cyrus. „Možná bysme mohli domluvit večer skypování s Michaellem, předtím než odjede do New Yorku.“

„Tvůj kamarád se jmenuje Michael?“

„Michael Mannus. Je to úžasný člověk. Velmi úspěšný. Bude se ti líbit, jako každému.“

„Líbí se mi jeho jméno.“

„Víš, kde je Café Con Bar, ne?“

„Samozřejmě.“ Café Con Bar byla kavárna, lokál, restaurace a hudební klub v jednom, stojící nedaleko arény Spektrum v centru města. Cesta k ní trvala metrem deset minut, vystupuje se na stanici Grønland.

„Co kdybysme se tam v deset potkali?“

„U baru?“

„Můžeme se setkat tam a já tě potom odvezu.“

„Kam?“

„Někam, kde mají internet.“

„Tak ano, ale do půlnoci musím být zpátky.“ Její zaměstnavatelé byli dost přísní.

„Žádný problém. Celou tuhle věc bysme měli zvládnout za hodinku.“

„Dobře.“

„Tak se tedy uvidíme v deset v Café Con Bar.“

„Budu tam. Díky.“

„*Ha det.*“ („Nashledanou.“)

Oblékla se pečlivě. Vzala si přiléhavé džíny Diesel, modrou svetrovou halenku s výstřihem do V, která podtrhávala její modré oči a náznakem odhalovala rýhu mezi prsy, a rudé boty na podpatku, aby své výšce 173 centimetrů zajistila dodatečných pět centimetrů. Svedla také vnitřní boj, jestli si má nechat vlasy rozpuštěné, nebo si je stáhnout. Se staženými si nakonec připadala jako starší a mnohem profesionálnější.

Vzápětí se to rozhodla zmírnit trochou řasenky a rtěnky, sotva patrné. Když vstoupila do metra, trémou se jí stahoval žaludek.

Klap-klap-klap jejich podpatků po chodníku ulice Brugata znělo jako tlukot jejího srdce.

Klub byl velký. Přecpané tmavé prostory s dlouhými sedáčkami. Objednala si koktejl White Russian a zkontrolovala hodinky. Na číselníku svítilo 22:05. Postávala u dveří, dívala se ven a lámala si hlavu nad tím, jestli se Cyrus objeví.

Cítila, jak si ji měří mužské pohledy. Se svým tělem byla spokojená. Nahota na pláži nebyla žádný problém. Nestyděla se přiznat ani to, že má ráda sex, pokud k němu mělo dojít s tou správnou osobou. Dokonce došla i k závěru, že se jednoho dne vdá a bude mít děti. Viděla samu sebe, jak žije v jiné zemi, možná v Kalifornii. To ale bylo ještě přinejmenším deset let daleko. Měla deset let, aby tancovala, objevovala svět, bavila se a učila.

Malie ucítila zaťukání na rameno. Prudce se obrátila a před očima měla Cyrusův široký úsměv.

„Hej!“

Srdečné políbení na obě tváře.

Rychle ze sebe vyrazil: „Čekal jsem vevnitř. Mám stůl.“

„To jsem nevěděla.“

Šla za ním. Rozhalená růžová kostkovaná košile přes zářivě bílé tričko, kožená hnědá sportovní bunda se skvrnou na rukávu. Tmavé vlasy uhlazené dozadu. Legrační zadržávání v chůzi. Náznak kolínské s vůní limetky. Pomyslela si, že vypadá starší, než si pamatovala. Jako by už měl něco za sebou.

Hodně se usmíval. Tmavé oči, snědá barva pleti.

„Odkud jsi?“ zeptala se ho.

„Můj otec je Francouz. Matka pochází z Libanonu.“

„Odkud se znáš s Tuliem?“

„Strávil jsem nějaký čas v Římě. Závodili jsme spolu.“

„Kola?“

„Ne, ne, motorky. Kros.“

„Aha.“

Podíval se dolů na hodinky. Potom vytáhl z kapsy mobilní telefon a vyťukal zprávu.

„Nějaký problém?“

„To byl Michael. Je připravený. Půjdeme, hned jak dopiješ.“

„Ty už jsi našel nějakou internetovou kavárnu?“

„Ano, žádný spěch. Není to daleko. Můžeme jet autem.“

Usrkla poslední doušek svého White Russian a řekla: „Tak dobře.“

Postavil se a uhladil si vlasy dozadu. „Vypadáš překrásně.“

„Díky.“ Chtěla ho mít ráda. Zdálo se, že si věří, je protřelý, energický a také lehce nervózní – to poznala ze způsobu, jak si sahá na obličej, dotýká se svých vlasů a hraje si s něčím v přední kapse.

„Auto mám vzadu.“

„Ty máš auto?“

„Vlastně je to dodávka pro rozvoz. Vypůjčil jsem si ji od kamaráda.“

Nemotorné nohy, pořád jí překáží. Opatrně je zvedala a zase pokládala na koberec napříč jednou ze zadních místností a dolů po schodech. Záda narovnaná, bradu zdviženou. Už teď si představovala, že je hosteskou v nějaké luxusní restauraci. Slavnou modelkou.

Ulička byla temná. Musela obejít kaluž.

„Jestli tu chceš počkat, dojdu pro auto.“

„To je v pořádku. Můžu jít.“ Chtěla zůstat pozitivní a přátelská, aby v Michaelovi vzbudila ten nejlepší dojem.

Znovu se ozvalo *klap-klap-klap* jejich podpatků. Nabídl jí rámě a usmál se. „Myslím, že se ti bude líbit.“ Jeho zuby byly velké a bílé. Přistihla ho, když vrhl rychlý pohled na její prsa. Vzápětí se opět zadíval jinam.

Dodávka stála zaparkovaná nedaleko boční zdi jakéhosi obchodu. Šedá s bílou střechou. Japonská výroba, dánské poznávací značky.

„Pomáhám kamarádovi stěhovat jeho obchod,“ poznamenal Cyrus, zatímco odemykal dveře na straně spolujezdce. „Elektronika, televize s plochou obrazovkou, přehrávače. Můžu ti udělat dobrou cenu.“

Na sedadle spolujezdce bylo cosi tmavého. Možná kabát, nebo deka. Vlezl před ní dovnitř a sehnul se, aby ji dal pryč.

Právě v té chvíli ucítila, jak ji ze zadu popadly čísi hrubé ruce.

„Hej!“

Další ruka s kusem látky se jí ocítila před ústy. Ucítila podivný zápach připomínající nemocnici. Silné paže ji zvedly do vzduchu.

Potom se Cyrus hbitě obrátil a přehodil přes ni tmavou deku, kterou držel v rukou.

„Ne!“

Dva muži, možná i tři, ji neurvale natlačili do zadní části dodávky. Malie se pokoušela postavit na nohy v botách s vysokými podpatky a upadla. Týlem hlavy prudce udeřila o podlahu.

Vědomí nabrala po několika minutách. V ústech měla chuť krve a zadní část hlavy jí pulzovala tupou bolestí. Ústa měla přelepená páskou, ruce a paže spoutané k sobě. Ležela na tenké matraci a snažila se kopáním osvobodit, až jí džíny rozedřely stehna.

Někde zaparkovali. Vigelandův park? Slottsparken? Ekeberg? Venku foukal vítr. O střechu dodávky škrábaly větve.

Zaslechla, jak se zavírají dveře nějakého auta, a zaregistrovala také mužské hlasy hovořící podivným jazykem. Následoval závan cigaretového kouře.

Cítila se, jako by jí bylo pět let a ztratila se v lese. Začala se modlit o pomoc.

Dveře dodávky se na kolejnicích otevřely. Do očí jí zasáhlo ostré světlo. Za ním na ni hleděly tmavé, matné obličejce. Cizinci. Jeden z nich s plnovousem, další měl nasazenou zelenou kuklu. Třetí, menší muž držel v ruce nůž.

„Ne, prosím...“, pokusila se vyhrknout přes pásku.

Když se nad ní naklonili, zavřela oči a tiše se modlila ke své babičce v nebi i ke své matce a otci, kteří se teď všichni zdáli být strašlivě daleko.

Jejího břicha se dotklo cosi studeného. Zachvěla se. Uvědomila, že jí rozřezávají svetr, který z ní vzápětí hrubě stáhli. Potom jí strhli i podprsenku.

Uslyšela, jak jeden z mužů uznale hvízdal. Další mu zřejmě začal spílat hrdelními zvuky, které zněly, jako by si odkašlával.

Kdosi jí stiskl bradavku. Škubla sebou a pokusila se zvednout. Silné ruce ji přidržely dole a daly jí pár facek. Nový stisk, pak někdo plívl. „*Putain!*“ („Ty kurvo!“) Na obličejí jí přistály sliny.

Pane Bože!

Něco uvnitř Malie přestalo fungovat, jako by věděla, co přijde. Žaludek jí zachvátil pocit paniky, který hrozil, že ho obrátí vzhůru nohama.

Prosím tě, jen se nepozvracej.

Když jí stahovali džíny, zacházeli s ní drsně. Potom přišly na řadu kalhotky se srdíčkovým vzorem. Modlila se k Bohu, aby jí neublížili. Po vnitřní straně stehů jí stékal studený pot.

„Otevři oči, ty děvko!“ zakřičel jeden z mužů v angličtině s přízvukem.

Na okamžik to udělala a spatřila nůž. Páteří jí nahoru a dolů začaly projíždět studené, pichlavé výboje, zatímco ostří se přesunulo nad její měkké břicho. Drsné ruce jí roztáhly nohy.

Neublížujte mi, prosím!

Sebrala všechny své síly a se zaťatými zuby očekávala, až do ní něco vnikne. Už se to předtím několikrát stalo, s chlapci jejího věku. Nešikovné úsilí.

Nejsem žádný expert. Ani náhodou. Pokud si myslí tohle.

Místo toho se ozval hlasitý zvuk prudce se otevírajících dveří dodávky. Otevřela oči.

Cyrus držel v jedné ruce pistoli. Druhou popadl muže obrácené k němu zády za ramena. „Vy zasraní idioti!“ zařval na ně.

Muži mumlavě vyjadřovali svůj nesouhlas a couvali pryč. Cyrus přes ni přehodil deku. „*Imbéciles. Je vous ai dit. Le cheik veut qu'elle sera intacte!*“ („Vždyť jsem vám to povídal, vy blbci. Šejk ji chce nedotčenou!“)

KAPITOLA TŘETÍ

*Na lásku vsaď vše, pokud jsi opravdovou lidskou
bytostí. Jestliže tak neučiníš, odejdi...*

—Rúmí

CROCKER OBVYKLE HOVOŘIL TICHÝM, KLIDNÝM hlasem a byl uvolněný, o půlnoci následujícího dne se ale posadil na okraj postele ve svém hotelovém pokoji, oblečený od hlavy až k patě v černém, hladil si knír a nervózně podupával nohou. Právě hovořil po telefonu s dcerou Jenny. Nepodařilo se jí dostat do fotbalového týmu své střední školy First Colonial High School a byla znechucená a v depresi.

„Zlatíčko, já už si ani nevzpomínám, kolikrát se mi nepovedlo něco udělat hned napoprvé,“ řekl vlídně. „Jde o to přeskupit svoje síly, zapracovat na slabých stránkách a víc se soustředit.“

Před pouhým rokem se s Jenny nastěhovali k jeho nové manželce Holly. Crockerovo první manželství nevyšlo.

„Jo.“

„Pořádně se naštví.“

„Tati –“

„Ukaž těm holkám, co v tobě je.“

„Nevím, jestli mě ještě baví fotbal,“ řekla Jenny. „Myslím, že –“

„Neříkej to, broučku.“

To slovo, které nechtěl slyšet, bylo „končím“.

Ona ho ale řekla.

„Ale jdi, zlato. No tak.“

Fotbal by bral, nebo by ho nechal být. Co mu dělalo starosti, byl její zjevný nedostatek odhodlání. Pevná vůle.

Pověděl jí, jak úžasná je. Připomněl jí doby, kdy byla skvělá v celé řadě dalších sportů. Řekl jí, že až se vrátí zpátky, budou spolu dělat speciální cvičení.

Byl člověkem, který se v životě musel prát o všechno. Z vyhublého děcka z chudé čtvrti se vypracoval na velitele nejdrsnější jednotky v celé americké armádě. Tam, kde teď byl, se dostal pomocí intenzivní fyzické i duševní disciplíny. Pilně studoval a dřel jako soumar. Bez přestání zvedal činky. Během tří let odběhal šestatřicet maratonů. Než dosáhl věku pětatřiceti let, zúčastnil se více než tisícovky vytrvalostních soutěží, včetně triatlону o titul „Železného muže“, dvojnásobného ultratriatlону a zničujícího extrémního závodu Raid Gauloises („nejnáročnější vytrvalostní soutěže na celém světě“). Laťku si vždy nastavoval vysoko a často vyhrával.

Jako velitel útočného Modrého týmu ST-6 stanul v čele celých desítek fyzicky namáhavých misí v Pákistánu, Afghánistánu, Panamě, Salvadoru, Kolumbii, Iráku, Íránu, Somálsku a Jemenu. Prováděl záchranu rukojmích, likvidaci určených osob,

protidrogové razie, získávání ztracených zbraní zpět i průzkum. Za poslední rok jich napočítal přes čtyřicet. Všechny byly přísně tajné. Některé z nich pro námořnictvo, jiné pro CIA, další pro Bílý dům. Tam a zase zpátky.

Hodte před něj výzvu a on se s ní porve a spořádá ji, nebo při pokusu o to zemře.

Všechno bylo jen o vůli. Zápalu, který hořel uvnitř. Odhodlání posunout se až za hranice strachu.

Tak, jak ho to učil jeho otec – americký námořní pěšák a hrdina, kterého japonský ostřelovač zasáhl poslední den 2. světové války do nohy.

Někteří lidé odhodlanost nepostrádali, jiní ano. Crocker ji považoval za životně důležitou přísadu, která jednotlivce pozvedala nad úroveň ostatních. Vytvářela úspěšné lidi, stála u zrodu hrdinů. Cenil si jí více než inteligence a fyzických schopností.

A teď tu měl svou vlastní dceru, která vyhrožovala, že skončí.

Seděl s čelem zbrázděným vráskami, a když se poslouchal, co říká, měl pocit, že někde udělal chybu. Slova pronesená přes drát, která poskakovala přes oceány a pouště až do pokoje jeho dcery na předměstí kdesi ve Virginii. Představil si ji, jak sedí před svým iMacem, obklopená fotografiemi herců ze *Stmívání*. Upíří s břišním pekáčem. Děcka, která nikdy v životě nemusela čelit reálnému fyzickému nebezpečí.

On zabíjel lidi. Stal se svědkem utonutí, zažil useknutí hlavy, bombové útoky i brutální boj muže proti muži. Jen to nejhorší. Byl snad tohle život, který chtěl pro svou dceru. Sakra, to ne!

Zarazil se. Udělal mentální obrat o sto osmdesát stupňů. „Zlatíčko, já jen chci, abys byla šťastná. Rozhodni se sama, co chceš

dělat. Já tě podpořím na sto procent. Mám tě hrozně rád. Víc než samotnej život. Jsi báječná holka.“

Od Jenny na opačném konci linky se dočkal chvíle ohromeného ticha. Když konečně promluvila, zněla mnohem více ve vlastní kůži. „Tohle pro mě, tati, hodně znamená.“

„O fotbale si ještě promluvíme, až se vrátím domů. Bereš?“

„Jo. Díky.“

Cítil, jak se mu v hrudi cosi otevírá, když do pokoje vstoupil Ritchie, který ukázal na svítící číslice na displeji hodin. Tmavé oči mu planuly, čelisti měl sevřené.

Bylo 0:14. Čas letět.

„Musím už jít, broučku. Mám tě moc rád. Měj se co nejlíp.“

„Vrať se domů v pořádku, tati. Chybíš nám.“

Kouzl se do spodního rtu a zavěsil. Podíval se na Ritchieho, který tam stál jako Johnny Blaze, přízračný jezdec z filmu *Ghost Rider*. Na sobě měl černé taktické kalhoty 5-11, černou košili se zapínacími náprsními kapsami a černý opasek. Napůl očekával, že mu z hlavy každou chvílí vyskočí plameny.

„Sehnal jsi věci, o kterých jsme spolu mluvili? Můžeme rozjet akci?“

„Máš to všechno připravený do posledního puntíku, ty zvíře.“

„Zvíře? Jak jsi na to, sakra, přišel? Vždyť přece víš, že já si s klukama nehraju.“

Crocker zkontroloval své hodinky Suunto s navigací GPS, jejichž různé oddíly zobrazovaly nadmořskou výšku a atmosférický tlak. Měly také 3D kompas, počítač pro potápění a plánovač tras.

Ritchie vyrazil ke služebnímu schodišti jako první. Na čerokézských lícních kostech mu tančilo světlo zářivek. Ozvěna černých

vojenských bot se nejprve odrážela od zdí ze škvárobetonových tvárníc. Potom se zvuk jejich chůze rozlehl venku.

S turisty by si je teď už nikdo nespletl.

Za Crockerovými zády se směrem od města vydávajícího tajuplnou naoranžovělou září ozvalo tiché syčení.

Když se namačkali do černého Suburbanu, Crocker skoro cítil, jak se z nich řine adrenalin. Davis, Ritchie, Mancini, Akil – zahalený do oblaku pižma, vždy připravený na možnost, že by narazil na nějakou atraktivní ženu, dokonce i během operace.

Mancini s býčí šjíj, který se už začínal potit, se znovu přesvědčil, že všichni muži mají plnou výbavu – pistole Glock ráže 11,4 mm v pouzdru z uhlíkového vlákna, s připevněnou pistolovou svítilnou a náboji s dutou špičkou ve třech zásobnících, útočné pušky AK-47 se sklopnou opěrkou a osmadvaceti náboji 7,62x39 mm v každém z osmi zásobníků, nože, nouzovou zdravotnickou soupravu, komunikační komplet se sluchátky a laryngofonem, zařízení s GPS i polyamidové černé opasky s odolnými popruhy pro slaňování.

Všechny zmíněné položky sám zkontroloval a vyčistil. Patrně několikrát. Nebylo divu, že svou manželku doháněl k šílenství.

Mezitím co Ritchie nastartoval auto, Crocker znovu prošel celý plán. „Cíl: Abú Rasúl Zamán, jinak taky AZ; věk: devětačtyřicet let. Čekejte, že mu doprovod bude dělat islámská garda z Jemenu. Ty budou bojovat jak zběsilý. Existuje velká pravděpodobnost, že narazíme taky na ženy a děti. Pokud ženy nebudou ozbrojený, nestřílíme na ně. Jestli se začnou chovat agresivně, dělejte, co budete muset. Naše rozkazy jsou zajmout AZ živýho.“

Když vyjízděli z parkoviště, Akil poznamenal: „Já vím, co má za sebou. Ten chlap je sadista, šéfe.“

„Agentura ho chce živýho, pokud možno.“ Byli přiděleni pod velení CIA, což se jim stávalo často – zejména počínaje 11. zářím.

„Ať se jdou v Agentuře vysrat.“

„Rozkazy, Akile. Žádný vybočování z řady.“

„Tak dobře.“

Pneumatiky zakvílely a Crocker se zeptal Ritchieho: „Víš, kam jedeme?“

„Je papež katolík?“

Davis zavrtěl svou blondátou surfařskou hlavou a dal se do smíchu. Ritchie ho pobavil. Stejně jako on působil dojmem toho nejdobráčtějšího člověka na světě – dokud se neocitl v boji.

Crocker rozdal mapy a nejnovější fotografie pořízené při sledování. „Centrála AZ je dvoupatrová betonová stavba. V přízemí je něco jako skladiště. Máme za to, že první patro se využívá jako zasedačky a kanceláře. AZ se svezma lidma bydlí ve druhým.“

„Nějaký zpravodajský informace ohledně přízemí?“ chtěl vědět Mancini.

„Čekám tam vnitřní schodiště.“

„Možná výtah?“

„Tři podlaží, levně postavený. Na střeše není žádné viditelné motor.“

Mancini: „Motor může být umístěný v suterénu.“

„Ten barák nemá žádné suterén,“ odporoval Akil.

Crocker pokračoval: „Dávejte si pozor na nástražný pasti. Možná se budeme muset prolomit bezpečnostními dveřma mezi patrama.“

Každý z mužů měl svou specializaci. Mancini obstarával výbavu a zbraně, Davis zajišťoval spojení, Akil se staral o mapy a logistiku.

Crocker měl výcvik zdravotníka (v námořnictvu označovaný jako *corpsman*). Ritchie byl expertem na výbušniny a specialistou na průnik do objektu. V tom, co dělali, byli nejlepší na světě.

„Kdo pojedete s dodávkou s výbušninama?“ zeptal se Ritchie.

Akil zvedl ruku. „Vo to se postarám já.“

Ritchie pokračoval: „Dobře. Zajed' s ní teda až na chodník. Já ji pak odpálím. Dám ti šedesát vteřin, aby ses kryl.“

Akil se zamračil. „Nemyslíte, že nás uslyšej? Dyt' jim zastavíme přímo před nosem.“

„Ne, ale –“

Crocker Ritchieho přerušil. „Akil má pravdu. Uděláme to pěkně postaru.“ Ukázal na mapu. „Vezmi to touhle kolmou ulicí. Přivaž na plyn cihlu a měj v tom krámu zařazenou rychlost. Tady vyskočíš. Jak je to daleko? Přibližně.“

Mancini: „Padesát metrů.“

Crocker: „To ti dává zhruba patnáct vteřin, abys zmizel za Skladištěm 1. Tady.“

„Žádnej problém.“

„Všichni vyrazíme ze Skladiště 1.“

Akil přikývl. „To půjde.“

Když útočili na cíl, každý muž znal svůj úkol – kdo se odkud přiblíží, kdo bude krýt levou a kdo pravou stranu, palebné pozice i náležitě signály předávané pomocí rukou a paží. Základní dispoziční budovy i celé ulice se naučili nazpaměť.

Jako zdravotník nesl Crocker na zádech zvláštní zdravotnicovou výbavu, která mu umožňovala provádět koniotomii, zavádět katétr za účelem hrudní drenáže nebo v případě nutnosti provést řez kvůli uvolnění dýchacích cest. Všichni také měli v kapse lepicí

čtverec – polní obvaz o rozměrech 10x10 centimetrů, jímž se dalo zvládnout větší krvácení.

„Nějaký další otázky?“ zeptal se.

Nikdo se neozval.

„Tak jdeme na to.“

PUSTILI SE PO BULVÁRU ŠÁHRÁ-E-FAJSAL; DO CENTRÁLNÍ části Karáčí se dostali přes Napierův most (Napier Mole). Na plný plyn se prohnali kolem přístavu, kde minuli spící narkomany závislé na heroinu, štěkající toulavé psy i po okolí se potloukající bandy chuligánů, slídící po nehlídaných autech, která by mohli ukrást. Větráním pronikl dusivý zápach petrolejových kamen a hořících odpadků, přicházející ze squatterských táborů.

Při jízdě byli zticha. Jejich individuální myšlenky a emoce naplňovaly vozidlo napětím.

Po Crockerově pravici se na billboardech vnucovaly cigarety Wonder Super Slim a jakýsi film s názvem *Rocket Singh: Obchodník roku*. Nebo něco na ten způsob.

Zdálo se, že znamení činnosti lidských rukou nese všechno kolem. Dokonce i vzduch byl přesycený kouřem a pachem oleje, hnijících ryb a odpadků, přicházejícím z nedalekého přístavu.

Ritchie ukázal přes přední sklo směrem do ulice plné výmolů, která probíhala rovnoběžně s železniční tratí. „Parkuje támhle.“

„Kdo?“

„Ta dodávka, Manny. Kdo jinej?“

Záře matně žlutého pouličního osvětlení se stěží došplhala až k nárazníku otlučené šedavé dodávky Ford Econoline. Mancini, který dokázal číst arabštinu, ukázal na džihádistské graffiti

nastříkané na jejím boku, jehož přibližný překlad zněl: „Všichni nevěřící budou přemoženi.“

„Hezká úprava.“

Crocker se podíval na hodinky. Patnáct minut před třetí ráno. Vypadalo to, že teplota už stačila opět vystoupat nad dvaatřicet stupňů. Páchnoucí vzduch se mu lepil na kůži jako mokrý teplý ručník.

Provedli poslední kontrolu výstroje a spojení. Potom nabili své zbraně a zatažením za závěr se ujistili, že mají náboj v komoře. Ritchie našel kus betonu k zatížení pedálu. Mancini vytáhl kotouč technické lepicí pásky, aby se dal zafixovat a zůstal na místě.

* * *

JAKO PRVNÍ VYRAZILO SUV. TŘI BLOKY OD CÍLE ZHASLI světla a zahnuli na prašné parkoviště za budovu, kterou označili jako Skladiště 1. Ve shodě s průzkumnými fotografiemi se jednalo o stavbu z hrubého betonu, s okny z větší části vytlučenými.

Zaparkovali vedle vraku starého žlutého autobusu, stojícího v jednom z koutů, kolem dokola obrostlého plevelem.

Skladiště 1 stálo přímo naproti přes ulici od Centrály AZ, činžovního domu, kde se podle nejnovějších zpravodajských informací ubytovali Zamán se svými hrdlořezy.

Otevření zámku skladiště zabralo Davisovi pouhých dvacet vteřin.

Jeho vnitřek byl zaplněný starými lednicemi a součástkami: chladiči, motory větráků, termostaty, ventily přívodu vody, měděnými trubkami. Davis poklekl, aby si přečetl nálepku na jednom z ocelových barelů.

„Co je to?“ zeptal se ho Crocker.

„Aceton,“ odpověděl Davis.

„Rozpouštědlo,“ ozval se Mancini. „K samovznícení dochází kolem 465 stupňů Celsia. Když se smíchá s kyslíkem, existuje nebezpečí výbuchu nebo vytvoření oblaku, kterej odhořívá po povrchu.“

Mohli jste se spolehnout, že Mancini bude o takových věcech něco vědět.

Mancini: „Tohle místo jen čeká na to, až se tu stane nějaká nehoda.“

Davis: „Díky, profesore.“

Crocker: „Tady akci zahájit nemůžeme. Někdo musí udělat průzkum budovy, co je dál po ulici.“

Takovou práci měl obvykle na starosti Akil, ten ale teď seděl v dodávce. Davis se přihlásil dobrovolně.

Blondatý SEAL odběhl a zakrátko se vrátil zpět, ztěžka oddychuje. „Je plná šrotu, šéfe,“ hlásil. „Žádný barely s chemikáliema. Nic hořlavýho. Vypadá, jako by ji nikdo už celý měsíce nepoužíval.“

„Spoj se s Akilem. Pověz mu, že do akce jdeme zezadu u Skladiště 2. Řekni, ať zatočí doleva. Ujisti se, že ví, kde má vlevo a kde vpravo.“

Davis se usmál a připravil si vysílačku. „S tím možná bude potřebovat trochu pomoci.“

„Jdeme pryč.“

Zpět do SUV. Se zhasnutými světly přes zpustlou ulici.

Příslušníci týmu SEAL prozkoumali situaci zpoza zadní zdi Skladiště 2. Jeho budova byla nižší a omšelejší. Střecha z betonových panelů, v zadní části zcela bez oken. Crocker dospěl k závěru, že existuje minimální nebezpečí, že jim něco spadne na hlavu.

„Všechno v pohodě?“